

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.14/2025/6. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2025. május 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2024. december 4. napján kihirdetett, B.117/2024/44. számú ítéletét *megváltoztatja*.

Terhelt1 vádlott 2024. február 6. napjától 2024. március 5. napjáig külföldi fogvatartásban volt.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2024. február 6. napjától 2024. december 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő számítandó be.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés megnevezése szabadságvesztés, végrehajtási fokozata börtön.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma Szám1, lakóhelye: cím5.

A másodfokú eljárás során felmerült 14.000,- (tizennégyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére Terhelt1 vádlott köteles.

I n d o k o l á s

[1] A Győri Törvényszék a 2024. december 4. napján kihirdetett B.117/2024/44. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntetében (Btk. 316.§) állapította meg. Ezért 2 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A szabadságvesztés tartamába beszámította a 2024. március 6. napjától december 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a lefoglalt bűnjelek további sorsáról és az eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 vádlott és védője tudomásul vette, a határozat ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának későbbi időpontban történő megállapítása érdekében.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.174/2024/3-I. számú átiratában a bejelentett fellebbezést fenntartva rámutatott arra, hogy a felülbírálat terjedelme korlátozott

(Be. 583. § (3) bekezdés a) pont, Be. 590. § (3) és (5) bekezdés). A törvényszék az eljárási szabályoknak megfelelően lefolytatott bizonyítás eredményeként megalapozott tényállást rögzített, mely alapján törvényesen állapította meg a vádlott bűnösségét, a bűncselekmény minősítése helyes. A közzétett fenyegetés tartalmából következően a vádlott célja az volt, hogy a Kormány az adott helyszínen és tervezett időpontban ne tartson ülést.

[4] Álláspontja szerint a kiemelt tárgyi súlyú bűncselekmény miatt a középérték alatt kiszabott szankció indokolatlanul enyhe, az elsőfokú bíróság a büntetékiszabási körülményeket nem megfelelő körben tárta fel, és ekként nem helytállóan értékelte. Kiemelte, hogy a kiskorú gyermekről való gondoskodás a vádlott esetében nem értékelhető enyhítő körülményként, ugyanakkor további súlyosító körülmény az ittas állapotban történt elkövetés mellett a nagy nyilvánosság előtt való elkövetés. A fellebbviteli főügyészség szerint a súlyosító körülmények száma és a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága a középértéket közelítő tartamú és fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztés kiszabását indokolják. Rámutatott arra is, hogy a Btk. 38. § (3) bekezdés alkalmazását lehetővé tevő különös méltánylást érdemlő körülményt a törvényszék ítéletében nem jelölt meg, és az nem is állapítható meg.

[5] Mindezek alapján az elsőfokú döntés megváltoztatásával a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának felemelését, a feltételes szabadságvesztés legkorábbi időpontjának a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban történő megállapítását, a szabadságvesztés fegyház fokozatban történő meghatározását és a vádlott külföldi fogvatartása miatt az előzetes fogvatartás 2024. február 6. napjától kezdődően történő beszámítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

[6] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője fenntartva az átiratában foglaltakat hangsúlyozta, hogy a büntetékiszabás körében nem értékelhető a kiskorú gyermekről történő gondoskodás enyhítő körülményként, mivel a vádlott egyéb módon rendezte a tartási kötelezettségét, az a körülmény, hogy időnként hozzájárul a gyermek tartásához, szülői kötelezettsége. Az ittas állapotban elkövetés körében a korábban előadottakat tartotta fenn, és nyomatékosan kérte súlyosító körülményként értékelni, hogy a vádlott felelőtlenül a közösségi média sokak által látogatott és követett platformján tette közzé bejegyzését.

[7] A védő perbeszédében kérte továbbra is figyelembe venni enyhítő körülményként a kiskorú gyermekről való gondoskodást, hiszen az ajándékozás ellenére a vádlott továbbra is teljesíti gyermektartásdíj fizetési kötelezettségét, ezen túlmenően pedig vitatta, hogy a védence ittas állapotban követte volna el cselekményét. Hivatkozott a védő arra is, hogy Terhelt1 vádlott valóságátalása erősen speciális, személyiségének szerkezete jelentősen eltér a normálistól, ezért esetében nem lehetett komolyan venni a fenyegetést, ugyanakkor a személyisége lehetőséget ad különös méltánylást érdemlő körülményként történő értékelésre a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időtartamának meghatározásakor.

[8] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán a korábban előadott védekezésével egyezően érvelt, hangsúlyozta, hogy elfogásakor a soproni rendőrségre indult a megbeszélteknek megfelelően, és azt hangoztatta, hogy nem szeretne újra börtönbe kerülni.

[9] Az ítéltábla a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak.

[10] A másodfokú felülbírálat során az ítéltábla a Be. 580. § (2) bekezdésében, az 583. § (3) bekezdés a) pontjában, az 590. § (3) és (5) bekezdéseiben, valamint az 591. § (2) bekezdésében foglaltak szerint korlátozott felülbírálatot folytatott le.

[11] Korlátozott felülbírálat esetén az ügydöntő határozat megalapozottsága nem vizsgálható a jogorvoslati eljárásban, és a felülbírálatot nem is lehet teljes körűvé tenni, hiszen a történeti tényállást illetően első fokon nyugvópontra jutott a döntés. Mindez összefüggésben van a Be. 163. § (4) bekezdésében rögzített azon szabállyal, hogy a nem vitatott tényekkel kapcsolatban mellőzhető a további bizonyítás. Az elsőfokú bíróságnak ilyenkor lényegesen egyszerűbb az ügydöntő határozatát indokolnia, hiszen elhagyható azon bizonyítékoknak a megjelölése, amelyekre a döntését alapozta, továbbá elhagyható annak indokolása is, hogy milyen bizonyítékokat és miért fogadott vagy miért nem fogadott el. (Be. 562. §) A másodfokú bíróság felülbírálata a korlátozott fellebbezés terjedelméhez igazodik, ha egyetlen fellebbezés sem a tényállás megalapozottságát, a bűnösséggel kapcsolatos rendelkezést vagy az eljárási szabályok megtartását kifogásolja, hanem a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdésében meghatározott szűkített tartalommal jelentették be a jogosultak.

[12] A fellebbezéssel érintett vádlottra nézve korlátozott fellebbezés esetén is köteles a másodfokú bíróság minden esetben vizsgálni a Be. 590. § (5) bekezdésében felsoroltakat. A korlátozott felülbírálat esetén is köteles tehát vizsgálni az abszolút eljárási szabálysértéseket, amelyek az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az eljárás megszüntetését vagy az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezik (Be. 607-608. §), illetve a korlátozott felülbírálat során kizárólag olyan relatív eljárási szabálysértés vizsgálata kerülhet szóba, amit a jogorvoslatok nem kifogásoltak, hiszen ellenkező esetben a felülbírálat teljes körű lenne. Éppen ezért hivatalból kizárólag olyan eljárási hibák vezethetnek hatályon kívül helyezéshez, amelyek az eljárás egészének hibáját eredményezik, és nem szűkül le egy bizonyítási eszközre (mint például egy tanú helytelen figyelmeztetésére), azaz nem vezethet a tényállás megalapozottságának vizsgálatához. Az elsőfokú bíróságnak nem is kellett ezekről a kérdésekről indokolásában számot adnia. Kizárólag olyan relatív hibák értelmezhetőek így ebben a körben, amelyek a tényállás megalapozottságát nem érintik.

[13] Mindezek előrebocsátását követően a felülbírálat eredményeként rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási hibát, illetőleg mulasztást nem vétett, okszerűen foglalt állást Terheltl vádlott büntetőjogi felelőssége tárgyában, és a megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

[14] Az elsőfokon eljáró bíróság a vádlott által megvalósított bűncselekmény jogi minősítését illetően sem tévedett, azonban ennek jogi indokát nem fejtette ki részletesen, ezt az ítéltábla az alábbiak szerint pótolja.

[15] A Btk. 316. §-ában szabályozott 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt az követi el, aki terrorcselekmény elkövetésével fenyeget.

[16] A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntettének jogi tárgya az államok, állami szervek, a nemzetközi szervezetek kényszer nélküli működéséhez, a közbiztonsághoz, továbbá az élethez, testi épséghez, a személyek szabadságához és az anyagi javak sérthetetlenégéhez fűződő társadalmi érdek. Elkövetési magatartása a fenyegetés. A fenyegetés fogalmát a Btk. 459. § (1) bekezdésében írt értelmező rendelkezések 7. pontja definiálja, mely szerint a fenyegetés eltérő rendelkezés hiányában súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. A fenyegetés fogalma alá sorolható bármely, az akarat hajlítására objektíve alkalmas előnytelen következmény lehetőségét előrevetítő magatartás, azonban a büntetőjog – tárgyi oldalon – kizárólag csak ahhoz fűz jogkövetkezményeket, ha a hátrány mértéke is jelentős.

[17] A terrorcselekmény mindig csak más bűncselekmény - mégpedig kizárólag a Btk. 314. § (4) bekezdés a)-i) pontjában felsorolt valamely személy elleni erőszakos, közveszélyt okozó, vagy fegyverrel kapcsolatos bűncselekmények közül egy vagy több - elkövetésével valósulhat meg. A terrorcselekmény - ezen eszközcselekményen túl - annyi többletelemet foglal magában, hogy az elkövetőnek az adott bűncselekmény(ek)e)t a törvényhely (1) bekezdés a)-c) pontjában felsorolt célzatok valamelyikével kell elkövetnie. A törvényi tényállásban szereplő felsorolások taxatívek, azaz sem a terrorcselekmény alapjául szolgáló eszközcselekmények, sem az azok terrorcselekménykénti minősítéséhez szükséges célzatok törvényi felsorolása nem bővíthető.

[18] A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette esetében a fenyegetés a tartalmát tekintve speciális az általánosan súlyos hátrányt kilátásba helyező fenyegetések között, hiszen a fenyegetés terrorcselekmény elkövetésére vonatkozik. E bűncselekmény tehát akkor valósul meg, amikor az elkövető terrorcselekmény megvalósításának szándékát juttatja bármely formában – szóban, írásban, ráutaló magatartással, egy vagy több személy előtt – kifejezésre. A fenyegetés közlésével tehát a bűncselekmény befejezett.

[19] A terrorcselekménnyel fenyegetés megállapítására csak komoly és konkrét fenyegetés ad alapot (EBD 2012.B.14.), a bűncselekmény csak szándékosan és a célzatra figyelemmel kizárólag egyenes szándékkal valósítható meg, a terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés konkrét, speciális kényszerítési célzatot feltételező fenyegetés. A fenyegetés tárgyi ismérve súlyos hátrány kilátásba helyezése, alanyi ismérve pedig, hogy a kilátásba helyezett súlyos hátrány a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. Ennek megítéléséhez a konkrét körülmények feltárása szükséges, mivel a félelem komolysága nem feltétlenül jelent rémületet, pánikot, rendkívüli fizikai vagy idegállapotot, csupán az szükséges, hogy a megfenyegetett komolyan vegye a kilátásba helyezett súlyos hátrány bekövetkezésének lehetőségét és annak elkerülése érdekében cselekedjék. A fenyegetés akkor alkalmas a komoly félelem kiváltására, ha az eljut a címzethez.

[20] A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés mindig támadó jellegű; az elkövető a megfenyegetett állami szervet (vagy a törvényben írt más passzív alanyt) a saját akaratát kiszolgáló eszközzé kívánja tenni akként, hogy annak más választása sem legyen, mint a terhelti akarat feltétlen teljesítése.

[21] Jelen ügyben a vádlott által közzétett hozzászólás alapján a szóba jöhető eszközcselekmény az emberölés [160. § (1)–(2) bek.], a testi sértés [164. § (2)–(6) és (8) bek.], a robbanóanyaggal vagy robbanószerrel visszaélés [324. § (1)–(2) bek.], amelyek a Btk. 314. § (4) bekezdés a) és f) pontja szerint személy elleni erőszakos, közveszélyt okozó vagy fegyverrel kapcsolatos bűncselekménynek minősülnek. A célzat pedig a Btk. 314. § (1) bekezdés a) pontjában írtaknak felel meg, hiszen a vádlott közléséből nyilvánvaló, a Kormány Településln az ülését ne tartsa meg, amit az általa nyomatékosan kilátásba helyezett robbantással kívánt elérni.

[22] Itt szükséges rámutatni arra, ahogy a Kúria Bfv.1069/2015/10. számú határozat is megtette, hogy a terrorcselekmény elkövetésével való fenyegetésnek nem tényállási eleme az, hogy az elkövetőnek tényleges objektív lehetősége is legyen az általa kilátásba helyezett fenyegetés beváltására. A megfenyegetettől ugyanis nem várható el, hogy a fenyegetés komolyságát, valóra válthatóságának realitását ellenőrizze, mielőtt a követelés teljesítéséről dönt, elegendő, ha a megfenyegetett annak véli. Ebből eredően a már a szövegéből megállapíthatóan teljesen irreális, objektíve senki által, semmilyen módon meg nem valósítható fenyegetéseket leszámítva, a törvényben megkívánt jellegű bűncselekmények kilátásba helyezése alkalmas lehet arra, hogy az állami szerv kizárólag a jogszabályokon alapuló eljárását befolyásolja. Minden egyéb esetben a fenyegetés megtételével a bűncselekmény befejezetté válik, annak jogi megítélése ezért nem függhet attól, hogy az

utóbb feltártak szerint a terheltnek lett volna-e módja fenyegetésének beváltására vagy sem. A robbantással fenyegetés a bíróság megítélése szerint a Btk. 316. §-a szerinti cselekmény megvalósulása szempontjából irreális fenyegetésnek nem tekinthető, hiszen a mai viszonyok között nem csak illegálisan beszerzett, hanem akár házilag előállított anyagokból, eszközökből is készíthető robbantásra alkalmas, anyagi károkat és személyi sérüléssel járó következményeket okozó elegy, eszköz.

[23] A fenyegetés komolyságát nem a vádlott szempontjából kell figyelembe venni, hanem a szerint kell megítélni, hogy a külső szemlélő, illetve a megfenyegetett állami szerv számára komolynak vagy komolytalannak tűnik-e a vádlotti kijelentés. A 2024. február 5-6. napján történtek alapján nem vitatható a vádlotti fenyegetés komolysága, hiszen a vádlott facebook bejegyzése mind a magyar, mind az osztrák hatóságokat cselekvésre ösztönözte.

[24] A fent kifejtettek okán ezért az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 314. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a Btk. 316. §-ába ütköző terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntetében.

[25] Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a bűncselekmény megnevezésekor nem a Kúria Büntető Kollégiuma által 2/2023. (VII. 5.) BK véleménynyel felülvizsgált 61. BK véleményben foglaltaknak megfelelően járt el, mivel a bűncselekmény megnevezése után, zárójelben kell feltüntetni a bűncselekmény alapesetének - s ha megvalósult, minősített esetének - törvényi tényállását (diszpozícióját) és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket [61/2008. BK vélemény 1. és 3. pontja]. Az 1 rendbeli kifejezés használata is főleg az a fenti BK véleményre figyelemmel, a rendbeliségre történő utalás is mellőzendő ilyen esetben a bűncselekmény megnevezéséből.

[26] A büntetés kiszabása során a törvényszék teljeskörűen feltárta és számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket. A másodfokú bíróság nem értett egyet azon főügyési állásponttal mely szerint a kiskorú gyermekről történő gondoskodás ne lenne értékelhető a vádlott esetében, e körben az ítéltábla a védő által kifejtett indokokat mindenben osztotta. Az ittas állapotban történt elkövetés az ítéleti tényállásban került rögzítésre, annak megalapozottsága a másodfokú eljárásban nem volt vizsgálható.

[27] A büntetés kiszabásakor a bíróságnak figyelemmel kell lennie a tettarányosság, a fokozatosság, és a kellő egyéniesítés követelményeire, valamint a társadalomra veszélyesség fokára mind a cselekmény, mind az elkövető tekintetében, illetve a konkrét cselekmény tárgyi súlyára.

[28] Terhelt1 vádlott esetében az irányadó büntetési tétel 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés, a Btk. 80. § (2) bekezdés alapján számítandó középérték 5 év, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is megfelelően rámutatott.

[29] Megállapítható, hogy a törvényszék minden figyelembe vehető tényezőt feltárt és értékelt, e körben pedig fontos hangsúlyozni, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlya és társadalomra veszélyessége okán a vádlottal szemben személyi szabadság elvonásával járó joghátrány alkalmazása volt indokolt.

[30] Az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tartam is megfelelően igazodik a vádlott társadalomra veszélyességéhez és alkalmas a generális és speciális prevenciók célok megvalósításához is, annak további súlyosítására a másodfokú bíróság nem látott indokot.

[31] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottal szemben alkalmazott joghátrány egyaránt szolgálja a Btk. 79. § és a 80. § (1) bekezdésben írt büntetési célok és elvek maradéktalan érvényre juttatását, az arányos, szükséges és kellő visszatartó erővel rendelkezik.

[32] Okszerűen alkalmazta a törvényszék a Btk. 38. § (3) bekezdésében biztosított kedvezményt is a vádlott esetében, melynek indokát a törvényszék ugyan nem adta, azonban rögzíthető, hogy a vádlott speciális személyiségjegyekkel bír, a sajátos személyiség szerkezete ugyan a beszámítási képességét nem befolyásolja, azonban tapasztalható módon eltér az átlagostól, mely körülmény nyilvánvalóan megkönnyítette számára a bűncselekmény elkövetését. Ezen körülmény pedig olyan különös méltánylást érdemlő körülményként értékelendő, mely lehetőséget ad a feltételes szabadságra bocsátás körében a feles kedvezmény alkalmazására.

[33] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése szerinti korlátozott felülbírálat során, a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is, melyekről az ítéltábla – egyetértve a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal – azok pontosítása volt szükséges a vádlott külföldi fogvatartása okán. Terhelt1 vádlottat az osztrák hatóságok 2024. február 6. napján vették őrizetbe, a vádlott ezen időponttól az átadásáig fogvatartásban volt, ezért az ítéltábla a rendelkező rész kényszerintézkedés kezdő napjára és tartamára vonatkozó megállapításait pontosította, és a külföldi fogvatartás időtartamát a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény 44/B. § (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte.

[34] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[35] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett ügyészi fellebbezést a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülés keretében elbírálv a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a járulékos rendelkezések körében megváltoztatta, egyebekben a törvényszék elsőfokú ítéletének rendelkezéseit – amelyek törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta a kiszabott büntetés és annak végrehajtási fokozata Btk. szerinti megnevezésének, valamint a vádlott személyazonosító igazolványa száma és lakcíme tekintetében bekövetkezett változások pontosításával.

[36] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megállapította a másodfokú büntetőeljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett azok vádlottak által történő viselése tárgyában is a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

Győr, 2025. május 12.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Papp Krisztina s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Balázs s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2024. december 4. napján kihirdetett, B.117/2024/44. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. május 12.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke